

Sygn. akt: I C 155/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 7 listopada 2017r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Yuliya Kaczor

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 października 2017r

sprawy z powództwa **A. H.**

przeciwko (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 738 zł. (siedemset trzydzieści osiem złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 czerwca 2015r do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 324 zł. (trzysta dwadzieścia cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 155/17

UZASADNIENIE

Powód A. H. złożył pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 738 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że w dniu 20.12.2014r doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) z winy sprawcy, ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Powód zgłosił szkodę pojazdowi ubezpieczycielowi. Powód zmuszony był do wynajmu pojazdu zastępczego, za który otrzymał fakturę VAT nr (...) na kwotę 3 444 zł. brutto, wynajem odbywał się podczas pobytu rekreacyjnego w Austrii w okresie od 20.12.2014r do 27.12.2014r. W dniu 19.02.2015r powód otrzymał od pozwanej decyzję o przyznaniu odszkodowania w kwocie 1 575 zł. Pozwana dokonała korekty stawki godzinowej i wypłaciła odszkodowanie w wysokości netto. W dniu 27.02.2014r powód wniósł o zmianę decyzji i otrzymał w dniu 25.03.2015r ponownie decyzję negatywną. Powód wezwał pozwaną do wypłaty odszkodowania tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu. Pismem z dnia 27.03.2015r pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania w tym zakresie, wobec czego powód został zmuszony do skorzystania z pomocy prawnej. Tytułem pomocy prawnej została wystawiona faktura VAT nr (...)r na kwotę 738 zł. brutto. Kwotę tę zapłacił powód w dniu 28.10.2015r. Pełnomocnik powoda w dniu 30.04.2015r wystąpił do pozwanej o zapłatę kwoty 7 576,20 zł. tytułem odszkodowania. Pełnomocnik powoda skierował do pozwanego siedem pism, w tym dwa ponaglenia i jedną skargę do Rzecznika (...). Dzięki działaniom pełnomocnika powodowi zostało wypłacone odszkodowanie, w tym zakresie w którym pozwana odmówiła wypłaty powodowi. Zdaniem powoda, był on zmuszony do skorzystania z profesjonalnej pomocy prawnej, gdyż działając samodzielnie nie uzyskał satysfakcjonującego rozwiązania, stąd roszczenie jest zasadne.

(pozew k. 2-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że roszczenie o zwrot kosztów przedprocesowej pomocy prawnej jest bezzasadne gdyż nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą w rozumieniu art. 361 kc. Nadto powód nie udowodnił wysokości należności, ponieważ zdaniem pozwanego sama faktura VAT nie stanowi dowodu na okoliczność uszczerbku majątkowego powoda związanego ze szkodą.

(odpowiedź na pozew k. 52-59).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 grudnia 2014r roku doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu pojazd powoda M. (...) o nr rej. (...).

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w ramach odpowiedzialności OC u pozwanego.

Poszkodowany powód A. H. zgłosił do pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. szkodę w pojeździe, z ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej sprawcy. Nadto powód przedstawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 3 444 zł. brutto za wynajęcie pojazdu zastępczego. Dnia 19 lutego 2015r powód otrzymał decyzję pozwanej o przyznaniu odszkodowania w kwocie 1575 zł. netto to jest po dokonaniu korekty stawki godzinowej oraz podatku VAT. Powód zwrócił się do pozwanej pismem z dnia 27 lutego 2014r o zmianę przedmiotowej decyzji. W dniu 25 marca 2015r powód otrzymał decyzję negatywną. W dniu 27 marca 2015r pozwana odmówiła powodowi również wypłaty odszkodowania w zakresie zwrotu kosztów holowania pojazdu.

Powód podjął decyzję o ustanowieniu pełnomocnika, udzielając pełnomocnictwa w dniu 3 kwietnia 2015r. Tytułem pomocy prawnej pełnomocnik powoda wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 738 zł. brutto. Kwotę tę powód zapłacił w całości w dniu 28 października 2015r.

Pełnomocnik powoda wystąpił do pozwanej o zapłatę kwoty 7 576,20 zł, również tytułem dalszych kosztów najmu samochodu zastępczego. Pismem z dnia 6 sierpnia 2015r pełnomocnik powoda ponaglił pozwaną o udzielenie odpowiedzi na żądania powoda. Pismem z dnia 19 sierpnia 2015r pozwana wskazała, że akceptuje stawkę wynajmu samochodu w kwocie netto. Pismem z dnia 27 października 2015r pełnomocnik powoda przesłał brakujące dokumenty i wezwał do zapłaty należności brutto, a następnie pismem z dnia 19 listopada 2015r ponaglił pozwaną. Pełnomocnik powoda, w braku odpowiedzi pozwanej, dnia 15 stycznia 2016r wezwał pozwaną do zapłaty. Dnia 10 lutego 2016r pozwana zgodziła się na wypłatę kosztów holowania i kosztów dalszego wynajmu samochodu w wysokości netto i zaakceptowała fakturę za koszty wynajmu nr 72/12/14 wraz z VAT. Pełnomocnik powoda złożył w dniu 29 lutego 2016r skargę na pozwaną do Rzecznika (...). Na skutek interwencji Rzecznika pozwana wypłaciła powodowi należności uwzględniające podatek VAT i odmówiła wypłaty powodowi zwrotu kosztów pomocy prawnej. Powód zgłosił pozwanej żądanie zapłaty z tytułu zwrotu kosztów pomocy prawnej w piśmie z dnia 30.04.2015r, które doręczono dnia 4.05.2015r.

Dowody: pełnomocnictwo k. 8 akt, faktura VAT nr (...) k. 11, pismo pozwanego z dnia 19.02.2015r k. 112- 113 akt, pismo powoda z dn. 27.02.2015r k. 14-15 akt, pismo pozwanego z dnia 25.03.2015r k. 16-17 akt, faktura z holowanie pojazdu z 26.10.2015r k. 18, pismo pozwanego z dnia 27.03.2015r k. 19 - 20 akt, faktura za wynajem pojazdu zastępczego z dnia 26.10.2015r k. 21 akt, faktura VAT nr (...) i paragon fiskalny za pomoc prawną w sprawie odszkodowania za zdarzenie z 20.12.2014r k. 22 akt , dowód przelewu kwoty 738 zł. k. 23 akt, wezwanie do zapłaty z dn. 30.04.2015r k. 24- 27 akt, potwierdzenie doręczenia pisma k. 28 akt, pismo powoda z dnia 6.08.2015r k. 29 akt, pismo pozwanego z dn. 19.08.2015r k. 30 akt, pismo pozwanego z dnia 21.05.2015r k. 31 akt, pismo powoda z dn. 27.10.2015r k. 32 akt, potwierdzenie doręczenia pisma k. 33 akt, pismo powoda z dn. 19.11.2015r k. 34 akt, wezwanie do zapłaty z dnia 15.01..2016r k. 35 akt, pismo pozwanego z dnia 10.02.2016r k. 36-37 akt, skarga do Rzecznika (...) k. 38-40 akt, pismo

Rzecznika (...) z dnia 2.06.2016r k. 41-44 akt, pismo powoda z dn. 10.08.2016r k. 45-46 akt, pismo pozwanego z dnia 6.09.2016r

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego to jest na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i powołanych w ustaleniach stanu faktycznego, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu, a których prawdziwość i treść w toku postępowania nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron.

W niniejszym postępowaniu powód domagał się zapłaty tytułem przedprocesowo – na etapie postępowania likwidacyjnego szkody - poniesionych kosztów pomocy prawnej. Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13.03.2012r w sprawie o sygn. akt I CZP 75/11, która stanowi, że uzasadnione i konieczne koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (art. 36 ust. 1 ustawy z 22.5.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.)

(OSNC 2012 nr 7-8, poz. 81, str. 1, (...), GP, Biul. SN 2012 nr 3, Prok. i Pr. 2012 nr 12, poz. 34, Legalis numer 432231)

Cytując fragmenty uzasadnienia powołanej uchwały stwierdzić należy, że: „w nauce i orzecznictwie przyjmuje się powszechnie, iż szkoda, pojmowana jako wywołana wbrew woli poszkodowanego majątkowa różnica pomiędzy stanem dotychczasowym a tym, jaki spowodowało zdarzenie szkodzące, wyznaczana jest przez normalne następstwa tego zdarzenia. Teoria przyczynowości adekwatnej, zgodnie z art. 361 § 1 kc, służy nie tylko do określenia, czy dana osoba ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia szkodzącego, ale także do oznaczenia jakie skutki pozostają w normalnym powiązaniu z tym zdarzeniem. Nie budzi sprzeciwu pogląd, że normalny związek może wykraczać poza konsekwencje bezpośrednie i umożliwia zaliczenie do zwykłych następstw zdarzenia szkodzącego także uszczerbek majątkowy wynikły z wydatków wymuszonych na poszkodowanym przez wystąpienie tego zdarzenia. Za taką konsekwencję wypadku komunikacyjnego Sąd Najwyższy uznał w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego, jako koszty niwelujące niemożność korzystania z pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego w wypadku. (...) Do obowiązków osoby występującej z roszczeniem należy przedstawienie zakładowi ubezpieczeń, Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu lub Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych posiadanych dowodów dotyczących zdarzenia i szkody oraz ułatwienie im ustalenia okoliczności zdarzenia i rozmiaru szkód (art. 16 ust. 3 UbezpObowU). Zawiadamiając o powstaniu szkody poszkodowany może także określić rozmiar swoich roszczeń. Wówczas ubezpieczyciel ma obowiązek poinformować go na piśmie w terminie przewidzianym na rozpatrzenie sprawy nie tylko o odmowie wypłaty odszkodowania, ale także o przyczynach nieuwzględnienia zgłoszonego roszczenia w całości (art. 14 ust. 3 UbezpObowU), wskazując na okoliczności oraz podstawę prawną podjętej decyzji, jak również na powody, które spowodowały, że odmówił wiarygodności okolicznościom dowodowym podniesionym przez osobę zgłaszającą roszczenie. Jak z tego wynika, minimalny obowiązek poszkodowanego to zawiadomienie o szkodzie i przedstawienie posiadanych dowodów. W interesie poszkodowanego leży jednak także sformułowanie roszczeń, jakie kieruje w związku ze zdarzeniem szkodzącym. Ocena, czy tego rodzaju czynności wymagają udziału profesjonalnego pełnomocnika nie wypada jednoznacznie, zależy bowiem od wielu okoliczności, przede wszystkim od tego, jakie szkody spowodował wypadek komunikacyjny; (...) Uszkodzenie pojazdu w wielu wypadkach przenosi ciężar określenia zakresu naprawy powypadkowej na osoby podejmujące się wykonania tej naprawy. (...) Ponadto mogą wystąpić przypadki, w których osobiste uczestnictwo poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym wiązać się będzie z większymi kosztami (utrata zarobków, dojazd) niż powierzenie tych czynności odpłatnie pełnomocnikowi. Odwołanie się do kazuistyki skłania do ostrożności w formułowaniu stanowczych ocen, że w każdym wypadku skorzystanie z pomocy pełnomocnika - specjalisty pozostaje z wypadkiem w związku przyczynowym, który może być uznany za

adekwatny. Samo dążenie do wygody i ujęcia obowiązków poszkodowanemu nie uzasadnia takiego związku, gdyż niedogodność stanowi dolegliwość o charakterze niemajątkowym, nie podlegającą reżimowi odszkodowawczemu. W normalnym związku pozostaje natomiast sięgnięcie po pomoc prawną w okolicznościach, w których stan zdrowia, kwalifikacje osobiste lub sytuacja życiowa poszkodowanego usprawiedliwiają stanowisko o niezbędności takiej pomocy w celu sprawnego, efektywnego i ekonomicznie opłacalnego przebiegu postępowania likwidacyjnego. Tego rodzaju koszty będą poniesione wprawdzie także zgodnie z wolą poszkodowanego, jednak decyzja o konieczności wydatków nie będzie swobodna, lecz wymuszona przez zdarzenie sprawcze, usunięcie skutków którego wymaga skorzystania z pomocy pełnomocnika. Zasada pełnego odszkodowania nie sprzeciwia się możliwości uwzględnienia tego typu wydatków jako podlegającej wyrównaniu szkody majątkowej. Pogląd ten nawiązuje do stanowiska Sądu Najwyższego wiążącego ocenę zasadności roszczeń o zwrot kosztów pełnomocnika występującego w postępowaniu likwidacyjnym z badaniem związku przyczynowego rozumianego jako konieczność i racjonalność ich poniesienia (por. wyroki z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, oraz z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/00). Koresponduje także z koncepcją przyjętą w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11.

Kolejnym problemem jest to, czy możliwość objęcia omawianych kosztów odszkodowaniem wypłacanym przez ubezpieczyciela (Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny czy Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych), jeśli zachodzą podstawy do uznania ich za składnik odszkodowania określonego przy zastosowaniu kryteriów z art. 361 § 1 i art. 363 kc, nie została wyłączona przez przepisy ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. W orzecznictwie i piśmiennictwie prezentowane jest zapatrywanie, że wyłączenie takie uzasadniał wcześniej § 10 ust. 1 i § 12 pkt 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1992 r., następnie treść analogicznych przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 r., wreszcie powtarzający zawarte w nich unormowania art. 34 ust. 1 i art. 15 ust. 2 UbezpObowU. Przepisy te nie uprawniają jednak do wniosku, że odpowiedzialność wobec poszkodowanego została w nich ograniczona w sposób, który eliminuje możliwość pokrycia kosztów zastępstwa poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym. Wynika z nich, że odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ich treścią jest więc oznaczenie zdarzeń, które aktualizują odpowiedzialność ubezpieczyciela, nie zawierają natomiast postanowień, z których wynikałoby, że odpowiedzialność ta jest ograniczona wyłącznie do zniwelowania wymienionych następstw z wyłączeniem uszczerbków majątkowych pośrednio lecz adekwatnie z nimi związanych.

Zakres odszkodowania ubezpieczeniowego wyznacza obecnie art. 36 ust. 1 UbezpObowU, nakazujący ustalenie i wypłatę odszkodowania „w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym” i wprowadzający jedynie limit kwotowy określony przez sumę gwarancyjną. Takie ujęcie odpowiedzialności świadczy o przyjęciu zasady pełnego odszkodowania w każdym wypadku, w którym posiadacz lub kierujący pojazdem w związku z ruchem tego pojazdu spowodują szkodę o wskazanych przez ustawodawcę konsekwencjach, nie zaś o ograniczeniu tej odpowiedzialności tylko do określonych roszczeń mających naprawić jedynie bezpośrednie skutki zdarzenia szkodzącego. Postanowienia zawarte obecnie w art. 15 ust. 2 UbezpObowU nie dotyczą odpowiedzialności ubezpieczyciela w stosunku do poszkodowanego. Ich przedmiotem jest zobowiązanie ubezpieczyciela do świadczenia na rzecz ubezpieczającego poniesionych przez niego niezbędnych kosztów obrony w postępowaniu karnym i kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu cywilnym, podjętych na polecenie lub za zgodą zakładu ubezpieczeń. Nie jest to więc przejaw zwiężenia odpowiedzialności, lecz jej rozszerzenia na koszty, które nie byłyby rekompensowane ubezpieczającemu, gdyby obowiązki ubezpieczyciela podległy ocenie wyłącznie w świetle świadczeń odszkodowawczych na rzecz poszkodowanego, do jakich jest zobowiązany ubezpieczający.

Trzeba także rozważyć, według jakich kryteriów powinny być określane zasady zwrotu kosztów pomocy prawnej świadczonej poszkodowanemu w postępowaniu likwidacyjnym. Skoro odpowiedzialnością objęte są wydatki pozostające w normalnym związku ze szkodą, to należy przyjąć, że roszczenie z tego tytułu podlega weryfikacji nie tylko pod kątem stwierdzenia, czy koszty te były konieczne ale także, czy pomoc świadczył podmiot dysponujący właściwymi kwalifikacjami oraz czy wysokość kosztów mieści się w granicach wyznaczonych uzasadnionym nakładem

pracy i odpowiada stosownemu do niego wynagrodzeniu. Możliwość takiej kontroli wynika z ciężącego na wierzycielu, wywodzonego z art. 354 § 2, art. 362 i art. 826 § 1 kc, obowiązku zapobiegania i zmniejszania rozmiarów szkody.

Uwagi te można odnieść także do innych form odpłatnej pomocy, jakiej poszkodowany może potrzebować w postępowaniu likwidacyjnym. Zaliczyć do nich należy skorzystanie z porady prawnej w celu sformułowania roszczenia i określenia odpowiednich dowodów, zlecenie określenia zakresu i wyceny szkody rzeczoznawcy albo pomoc w czynnościach faktycznych związanych ze zbieraniem i dostarczaniem dowodów oraz ewentualnymi innymi działaniami, które okażą się konieczne w postępowaniu likwidacyjnym. Jednakże każdorazowo konieczne jest rozważenie celowości poniesienia wydatków, zwykle bowiem pomoc świadczona jest przez członków rodziny zobowiązanych do podjęcia określonych czynności w ramach nieodpłatnej pomocy wzajemnej, a czynności związane ze sprecyzowaniem podlegającego naprawie zakresu uszkodzeń pojazdu dokonywane są przez podmiot, który przeprowadza tę naprawę, i mieszczą się w zakresie obowiązków związanych z zawarciem umowy o dzieło”.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, że działanie pełnomocnika było niezbędne, aby pozwany zrekompensował powodowi, jego ostatecznie uznane przez pozwanego za słuszne, roszczenia. Powód początkowo działał samodzielnie i nie uzyskał pozytywnego rezultatu, dopiero działania pełnomocnika doprowadziły do zrekompensowania szkody. Pełnomocnik napisał, działając w imieniu powoda, łącznie 7 pism procesowych, o różnym charakterze (wyjaśniającym, wzywającym do zapłaty, skargowym i ponagającym) kierowanych do ubezpieczyciela i Rzecznika (...). Stawka wynikająca z wystawionej przez pełnomocnika faktury mieści się w stawkach określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2013r poz. 490 z późn. zm.) z tamtego okresu, mając na względzie dochodzone roszczenie, jest uzasadniona nakładem pracy pełnomocnika i została przez powoda zapłacona na rzecz pełnomocnika, co wynika z przedstawionej faktury i potwierdzenia przelewu. Tym samym Sąd uznał istnienie adekwatnej przyczynowości pomiędzy zdarzeniem z dnia 20.12.2014r a szkodą powstałą w majątku powoda, w wyniku zapłaty wynagrodzenia pełnomocnikowi ustanowionemu przez powoda ażeby uzyskać rekompensatę szkody.

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu określa art. 817 § 1 i § 2 kc. Zgodnie z tymi przepisami ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1 (tj. terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku).

Zbliżona regulacja zawarta zastała w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) W myśl art. 14 ust. 1 tejże ustawy zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zgodnie z ust. 2 w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Nie budzi wątpliwości Sądu, że nieuzasadnione uchybienie terminowi określonymu w art. 817 § 1 kc powodować będzie po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłaty odsetek. Okoliczność taka podlegać będzie bowiem rygorom określonym przez art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jednakże, biorąc pod

uwagę obowiązującą na gruncie postępowania cywilnego zasady obliczania terminów oraz datę zgłoszenia pozwanemu szkody uznać należało, że pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia od dnia 3 czerwca 2015 roku.

Z wyżej wskazanych względów Sąd w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 822 § 1 i § 4 kc w zw. z art. 361 § 1 kc zasądził od pozwanego ubezpieczyciela na rzecz powódki tytułem należnego odszkodowania kwotę 738 zł. Nadto Sąd, na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 817 § 1 kc zasądził od pozwanego odsetki ustawowe za opóźnienie od ww. kwoty od dnia 3 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 2 pkt 2 ust 1 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).